

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2871/2017
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Весна Шијаковић, адвокат из ..., против тужених ВВ из .., чији је пуномоћник Славко Попивода, адвокат из ..., ГГ из ..., чији је пуномоћник Владимир Бркљач, адвокат из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Тијана Пајовић Кутузов, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 464/17 од 04.04.2017. године, у седници одржаној 24.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 464/17 од 04.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5149/2014 од 21.01.2016. године, ставом првим изреке усвојен је примарни захтев тужилаца. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцима на име неоснованог обogaћења због заузимања 16 м2 њиховог грађевинског земљишта и то парцеле бр. ... КО ... солидарно исплате износ од 37.869,40 динара са законском затезном каматом од 01.10.2007. године до исплате и износ од укупно 80.888,74 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцима на име трошкова поступка плате 345.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 464/17 од 04.04.2017. године, ставом првим изреке жалбе тужених су усвојене и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен, као неоснован примарни захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им на име неоснованог обogaћења због заузимања 16 м2 њиховог грађевинског земљишта, парцеле бр. ... КО ..., солидарно исплате 37.869,40 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2007. године до исплате, као и 80.888,74 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима

поступка и предмет враћен првостепеном суду на одлучивање о евентуалном захтеву тужилаца, као и о захтеву странака за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а супротно наводима ревизије у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су сувласници са по $\frac{1}{2}$ дела непокретности – породичне стамбене зграде број ... у ... улици у ..., саграђеној на катастарској парцели број ... КО Током 1992. године тужиоци и тужени ВВ су постигли усмени споразум, према ком споразуму су тужиоци туженом ВВ уступили на коришћење део своје парцеле, ради изградње објекта, а за узврат тужени ВВ се обавезао да ће тужиоцима доживотно и бесплатно давати воду и омогућити им коришћење канализације. Тужени ВВ је, као поклонодавац, са туженима, ћерком ГГ (сада ...) и унуком ДД, као поклонопримцима 28.10.1998. године закључио уговор о поклону, према ком уговору им је поклонио по $\frac{1}{2}$ непокретности – породичне стамбене зграде у ..., насеље ..., ... улица број ..., која је претежним делом саграђена на катастарској парцели ..., а мањим делом на катастарској парцели ..., док је за себе задржао право доживотног плодуюживања. Тужиоци и тужени ВВ су се дуги низ година понашали у складу са усменим споразумом из 1992. године, све до октобра 2007. године, када су дошли у сукоб, јер су тужиоци одбили да потпишу сагласност за легализацију објекта тужених, након чега је тужени ВВ тужиоцима искључио воду и запушио канализацију. Тржишна вредност заузетог дела предметне катастарске парцеле (16 м²) је 37.869,40 динара, а закупнина заузетог дела предметне парцеле за период од 01.10.2007. године до 01.10.2015. године је 80.888,74 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 210. став 1. и 2. Закона о облигационим односима усвојио захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им исплате накнаду на име заузетог дела предметне парцеле, као и накнаду за коришћење заузетог дела предметне парцеле за период од 01.10.2007. године до 18.09.2015. године, с обзиром да је сматрао да је 2007. године отпао основ коришћења дела предметне парцеле тужилаца од стране тужених и да је дошло до преласка дела имовине тужилаца у имовину тужених, те да стога потраживање тужилаца представља потраживање за враћање стеченог без основа, као и да потраживање тужилаца није застарело.

Правилно је другостепени суд применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им плате накнаду за коришћење заузетог дела предметне парцеле, као и захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени да им плате накнаду на име вредности заузетог дела предметне парцеле.

Чланом 24. - 26. Закона о основама својинскоправних односа прописани су услови стицања права својине грађењем на туђем земљишту, права власника земљишта, као и рок у коме власник земљишта та права може остварити, а које одредбе се могу применити и када је у питању земљиште у друштвеној односно државној својини. Из утврђеног чињеничног стања следи да је објекат тужених изграђен уз сагласност тужилаца, то тужиоци сходно члану 24. став 2. Закона о основама својинскоправних односа немају право да од тужених траже накнаду за коришћење заузетог дела предметне парцеле, већ би имали право на накнаду вредности земљишта, међутим, с обзиром да је објекат тужених изграђен 1992. године, а да је тужба поднета 15.05.2008. године, то следи да је потраживање тужилаца накнаде вредности заузетог дела предметне парцеле застарело, с обзиром на то да је тужба поднета по протеку како субјективног (три године од дана сазнања за завршену изградњу), тако и објективног рока (десет година од извршене изградње) прописаних чланом 24. став 2. Закона о основама својинскоправних односа. Стога је правилан закључак другостепеног суда да је неоснован захтев тужилаца за накнаду вредности заузетог дела предметне парцеле, јер је ово потраживање тужилаца застарело.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да се у овом случају не могу применити правила о стицању права својине грађењем на туђем земљишту, јер се ради о земљишту у друштвеној односно државној својини. Наводи су неосновани, јер након доношења Закона о планирању и изградњи, којим се дозвољава конверзија права коришћења земљишта (члан 102. закона по коме се право коришћења на грађевинском земљишту претвара у право својине без накнаде) институт грађења на туђем земљишту може се по аналогiji применити и на земљишту у друштвеној односно државној својини.

Наводе ревизије којима се указује на погрешну оцену доказа, на који начин се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић